

ВОЛОСОЖАР

Літературна газета ОУП "ВОЛОСОЖАР" ч.3, 1968

Марія КОНОПНИЦЬКА

CREDO

Я вірю в дух людський, в наук життя безкрас,
Я вірю в сяєво далекої мети,
Я вірю, що колись братерство поєднає
Народи, щоб із тьми до сонця їм іти.
Я вірю у добро з чолом промінно-білим,
Що землі вигоїть і силу дасть безсилим...
Я вірю, що борні за щастя днів нових
Побачать досвіток з високих веж своїх.
Я вірю, що гріхи тяжать на нас прадавні,
Затримуючи нас в мандрівці нашій славній,
Я вірю в кару й гнів, у помсти грізний час,
Я вірю в правду ту, що воцариться в нас...
Я вірю в тишину по бурі і по гromі,
У силу вірю я, що не дасться втомі,
Я вірю, що в борні з самим собою ти
Здолаєш мужньо честь і віру зберегти.
В обійми вірю я, що світ сполучать цілий,
Я вірю в ті огні, що люди засвітили,
Я вірю - з іскр малих в історії зростає
Всієї людськості багаття золоте.
Я вірю у блакить над віковою тьмою,
У дух, окроплений живлющою водою,
Пороки, вірю я, похилились чолом
Перед обож'язку високого жезлом.
Я вірю в цвіт надій, що сходять на могилах,
Я вірю - родить гнів героїв нам вселих,
Я вірю - рід людський у руки зброю взяв
На захист рівності і оборону прав.
Я вірю, що комет погасне блиск облудний,
Я вірю в істину і розум правосудний,
Хоч знаю, що не раз людина на землі
Ще руки простягне оманливій імлі.
Я вірю в стиск долонь, у дружбу і братання,
У душ розбуджених на всій землі єднання,
Я вірю в силу ту, що в муках і трудах
Над світом підійме повитий сонцем стяг,
Я вірю в лет орлів у синьому ефірі...
І "по моїй нехай усе здійсниться вірі."
/Переклад з польської М.Рицького/

Сидять/зліва направо/мр.Буряківець, П.Кізко;
Другий ряд/зліва направо/: Л.Полтава, Ярс,
П.Карпенко-Криниця, І.Манило, В.Русальський
та Ол.Воропай-Степовий /Авгсбург, 1947/.

000-:-:000

Мрій КЛЕН

...У висі, де бринить зірчастий рій,
Здіймає фільм рука нам невідома
І з наших помислів, бажань і мрій,
І все оцінює нехитрий помір.
Все відзеркалить вічності екран.
Не пропаде тут жоден звук і порух,
І нашу радість, біль і мрій дурман
Чись перо запише у зорях.

Олекса РАНЬ

Ідуть сніги...

Ідуть сніги, великі і лапаті,
Полинув вітер в поле із села.
Хіба ж я висиджу один у хаті,
Коли у путь самотня ти пішла? ..

Кохання може гонить за тобою? ..
Як меч дзвенить у серці в мене: Ні! —
Мов горда вартя, став я над собою,
Роздарувавши всю любов весні.

Коли іду — душевні рани гою,
Зустрівши обрії вогняно-голубі.
Іду велично-гордий за тобою,
Бо не належу, знаю, я тобі.

Ідуть сніги. Мов струни до спокою,
Дзвенить, відходить молодість моя. —
А я іду, сп'янілий, за тобою,
Бо у тобі себе знаходжу я...

diasporiana.org.ua

...Був час, коли саме слово УКРАЇНА
було під забороною. мовою, якою написано
"Кобзар", зазнавала утисків і реп -
ресій, царські мракобіси вищували
нашій мові кінець, але вона живе і
квітне. Жити їй, розвиватися і в
майбутньому! — Олесь ГОНЧАР
І.МАНІЛО

ПРОКИНЬСЯ!

Прокинься, велетню закутий!
Бже триста літ ти спиш і спиш...
Навколо цвинтарний шпориш,
Лунає скрізь "Шумел каміш"
І стогнуть береги Славути.
"Цвітуть" озера і моря -
Позаростали жабурином,
А над колгоспним безгоминням
"Взошла пленительна зоря"
І пророста чуже насіння.
На Хортиці дуби і верби
Гололу цвіт, додолу лист...
Прокинься ж, велетню! Тепер би
Тобі явити силу й хист,
Щоб згинув "руський" шовініст.
Гречки, підгорні й інше зілля -
Хамелеони рідних ніль,
Вся їхня праця, зміст і стиль
Чужій імперії розкриль
Лиш додають, а нам - знесилля...
Прокинься ж, велетню закутий!
Чому в віках так довго спиш?
Навколо лопухи й шпориш,
Лунає скрізь "Шумел каміш"
І чути: - Бути чи не бути?!

5/II-67 -:-:-

ВІТРЯК

/Байка/

Старий Вітряк на вітрі торохтів.
Його політика нехитра:
Бін визволить хотів
Народи від катів,-
Тож крилами махав і батував повітря...
У ківш його пустий ніхто не підсилав
Ні жита, ні янтарної пшениці;
А поруч москалі на золотих снопах
Справляють вечірниці...
Дарма, дурниці!
Майнуло, наче міт, повз нього триста літ.
О, зупинися хоч на мить в степах,
земляче!
Пощо ж отак,
Немов Халіява Ісаак,
На вітрі торохтять? -
Безкрилий дух плазус й тихо плаче...

Мораль моя правдива і палка
/О, радуйся, Манило!/,
Тепер ушкварю я, мов Вірський, гопака,
Щоб всім було приємно й мило...

1949/1968

КУРЯЧИЙ КОРОЛЬ НА ВУЛИЦІ ГОЛУБИЙ ДЗВІН

Новий Світ - батьківщина не самих королів
долара, міді, цукру, нафти, електрики й бомб; Аме-
рика - батьківщина короля сміху - Марка Тве -
на... Але чи знаєте Ви, Шановні Читачі, що на
вулиці Голубий Дзвін, в місті Вільямсавні,
Н.Дж., живе й працює український курячий ко -
роль Петро КІРИК? - Він колишній старшина
УПА... Приїхавши до США, почав він працювати, як
і всі ми, звичайним робітником, потім купив
кілька акрів землі поблизу Філадельфії... Мину -
ло 12 років... Сьогодні Петро Кірик має власну
фарму на 100 тисяч акрів! Його зразкова, модер -
на ферма - це фабрика яєць.

Щороку П.Кірик продає високоякісних яєць
на 500 тисяч доларів! На таких, як П.Кірик,
стоїть Америка, на таких, як П.Кірик, тримаєть -
ся УКА, СКВУ, КУК, Український Визвольний Фонд,
наші наукові товариства, українські радіо-пере -
дачі ім.В.Блавацького, Мирона Утриска, Шарвана.

Петро Кірик передплачує й читає українські
книжки, часописи, журнали. Він знає кілька мов:
українську, англійську, польську й російську.

Українські купці, підприємці та фермери/О.Ко -
баса, А.Кушнір, В.Левіцький, Т.Ковальський, М.Баск
та та ін./з похвалою і захопленням відгукують -
ся про курячого короля на вулиці Голубий
Дзвін... БАЖАЄМО П.КІРИКОВІ НОВИХ УСПІХІВ! - ІМ

ЛІТА МОЇ МОЛОДІЇ

...скаже Пегас пречудово - бере він усі перепони...
 Шерех? Державин? - повз них ми полинем в заобрійні далі...
 Вічною славою вкривши широкі степи і байраки,
 Квіти безсмертя посіяв на ріднім Дніпровім роздоллі.
 ...Січень давно не січе вже. Київ. Хрещатик в туманах.
 Молодість - пісня пісень - клекотить в моїх грудях дебелих.
 Рильський, Сосюра назустріч ідуть... Ось і Бахан, наче витязь
 В тигровій шквірі, вклонившись, нам стискує руки гарячі.
 - Хто це? - питає в Сосюрі, поглянувши дружньо на мене.
 - Та... це поет молодий з Запоріжжя. Манило, зовється...
 - Кращий із краєвих на область уся, - це Максим обізвався. -
 Є там іще і Жолдак і Жагуніч Грицько - поети!
 Хочеться кожному з них вінок слави блискучий здобути...
 Прагнення, звісно, в них є. Чи ж здобудуть безсмертя - сумнівно.
 Тільки ж Манило... Тут ще велике, повірте, питання.
 Дуже народні джерела б'ють з його творів, погляньте. -
 Вірші мої показав їм Максим, прочитав навіть дещо:
 "Літо" і "Спогад", і "Лист від пілота". Бахан і Сосюра
 Швидко схопили мене і давай підкидати угору
 Вище Боріт Золотих... Було це в роках сорокових
 Перед війною. А потім - із хвили на хвилю - закинула доля
 Яного хлопця, мене, у країни далекі, казкові.
 Вже і Володьки й Максима немає на білому світі.
 Вже і Бахан, збагативши скарбницю народної слави,
 Став, мов живий монумент у Дніпрових степах неозорих...
 Вже і мені скоро стукне середина віку... Ніколи
 Я не був ще в таких поетичних розмаях! І навіть
 Дружні вдаються мені гуморески, байки і сатири
 /Премію СУЖу Канади признали й мені непогану/.
 Вічною славою вкривши широкі степи і байраки,
 Квіти безсмертя посіяв і я на Дніпровім Олімпі
 США, 27/XII-66 -:-:-

ПИСЬМЕННИЦІ ДОКІЇ

Ви навчіть мене, рідна, писати романи
 Про казкові степи золоті,
 Щоб жили там Сарголи, Трясили, Мар'яни...
 Щоб були вони чисті й святі.
 Щоб я міг зрозуміти їх світлі пориви
 І щоб душою мою молоді
 Зрозуміли й вони... Щоб Пегас весногровий
 Зупинився в Дніпровім саду...
 Найдорожчий там скарб - меч і щит Святослава -
 Блискотітиме в наших руках...
 Із руїни Нова Українська Держава
 Ще устане, щоб жити в віках!
 Ви навчіть мене добре писати, Докіє,
 Наче Мати, премудра ж Ви є...
 Гляньте: сонце встало - і осяяний Київ
 Посилає проміння своє.
 м. Вайнланд, 1967 -"o"-o-

Р О З Б Р А Т

Повість-пародія Д. ТЕРЕНИКА, літописця сталінської епохи
 /Продовження/

Яків Куліш підкрутив гніт, і вони пішли спати. Чорна, з кривавими зорями, ніч
 заглядала в вікно. Сторожкові чомусь довго не спалося...
 О 6 год. ранку вони вже сиділи за столом, поснідали, поговорили ще з годину, а
 потім пішли до сільради. В сільраді вже сиділи два працівники/службовці/, а з ними
 голова сільради. Сторожко кивнув головою до всіх і сказав:
 - Добрий ранок, товариші!
 Яків Петрович Куліш познайомив Сторожку з головою сільради Захаровим. Сторож-
 ко показав свої папери від райкому партії і просив Захарова скликати на 10-ту год.
 ранку всіх людей з села.
 Коли селяни зібралися, Сторожко перший узяв слово:
 - Я приїхав до вас, товариші, будувати колгоспи... Я сам, товариші, фабричний ро-
 бітник, але наша комуністична партія прислала мене до вас, щоб я допоміг вам... Ви
 повинні дружно об'єднати всю свою машинерію і все, що потрібно для спільної праці.
 Наприклад: плуги, борони, худобу й машини, які хто має. Тобто зробити добрий лад і
 поліпшити своє життя в загальній праці. Ви ж бачите, що з хлібом тяжка справа і
 так буде й далі, якщо ви будете працювати одноосібно. Коли ж ви будете працювати в
 колгоспі, тоді ви будете мати хліб... Кулаки вам хліба не дадуть, вони його краще пог-
 ноють. Влада не може на таку кількість ротів давати щороку допомогу. Якщо ви будете
 працювати в колгоспі, тоді сама влада вам приїде допомогу - трактори, плуги та іншу
 машинерію для обробки колгоспного поля... Товариші! Земля вся ваша, ви - господарі
 землі! Ми й у куркулів її заберемо і вам віддамо... Ви ж чули, що коли працювати
 вкупі, то не буде боліти в пупі. Ви будете мати свій власний хліб і багачам не будете
 кланятися і йти по нього до них. Ми на заводі робимо для вас трактори, для колгос-
 пів, але, бачите, біднякам і середнякам тяжко купити трактора, а коли ви будете в
 колгоспі, тоді вам навіть кредит дадуть... Трактор - це така машина, яка потребує
 великого поля, а на малім він не дає великої користі. Наша радянська влада хоче
 створити для вас колгоспи, бо загальна спільна праця поліпшить ваше і наше життя.
 Ось бачите, що казав Ленін, коли вмирав. Він казав, що тільки в колгоспах бідні люди
 будуть мати досить усього і не будуть голодувати. Ті самі маленькі артілі так самі
 мають збитки. Вони повинні приєднатися до колгоспів...
 - Слухай, товаришу Сторожко, зупинися трохи... - не стерпів один конопатий чоло-
 вік/він був членом артілі/. - Я хочу сказати лише два слова...
 Куліш схопився з місця і заборонив йому говорити.
 - Товаришу Куліш! Ти не забороняй мені говорити, бо я й так без дозволу скажу. -
 Через що ми були нахлібниками в артілі? Через таких, як ви, товаришу Сторожко... Наш
 керівник артілі говорив багачам, а діла робив мало, і все собі хапав, що хотів, а ми,
 рядові, завжди винні. Як тут будеш мовчати, коли тут треба б кричати?
 - Ти брешеш, як собака! - вигукнув один із гурту. То був Семен Скрипка, якого виг-
 нали з артілі. Тут вони схопилися за груди... Яків Куліш підніс своє тяжке тіло,
 підійшов і взяв обох за руки:
 - Чого це ви, хлопці? Що вам бракує? Як ті півні схопилися...
 - Дайте й мені слово! - озвався Микола Зуб.
 Сторожко зупинив його і промовив:
 - Прошу мати спокій! А хто буде заважати, того варто осадити...
 Збоку сидів Степан Горшко. Він схопився з місця, ніби його вжалила оса, вирівняв-
 ся, мов тополя, і гаркнув:
 - Що ти, чудак, нас страшиш комуністичною владою... Ми цю владу здобували своїми
 руками, ми в колгосп підемо, але кажи перед нами. В першу чергу давайте нам трактори,
 а то ви багато всі говорите, а діла чорт-мас. Коли приїжджаєте до нас, то стелите
 м'яко, а як поїдете, то вже й забули про все, що тут патякали...
 - Ти нам, товаришу Сторожко, зуби не точи, а давай машини! - крикнув і собі Ярема
 Жученко, а повернувшись до стола, розстебнув матию і показав усім... рану. Цю рану,
 яка вже тепер зажила, він здобув на фронті, проливаючи кров за радянську

Косач... Юрій Косач...
 Як з тобою бути?
 Косиш ти чи просиш, -
 Знов збирайся в путь
 ти.
 За вікном розмаї
 І бренить трембіта...
 А тобі немає
 Ні весни, ні літа.
 Сині океани...
 Гемінгвей і Горький...
 І плывуть тумани
 Над твоїм Нью-Йорком.
 1966

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ЛИСТ ПІЛОТА

О, моя дружино мила!
 Опиши тобі в листі,
 Як летів на пружних крилах
 Я в зеніті золотім.
 Хмари тихі, світлогруді,
 Заквітчали неба синь...
 Линуть вниз будинки й
 люди...
 В піднебесі я - один.
 Я лечу, моя машина
 То воркоче, то співає...
 В ці хвилини, Катерино,
 Все в уяві пропливає:
 Я пригадую Орківку
 І веселий синій сад,
 Де сіяв, неначе зірка,
 Український виноград...
 Я пригадую чин-чином
 Неосяжні лани:
 Кожен колос там - перлина,
 Кожен щастям гомонить.
 Дорога моя дружино!
 Як там сонячний синок?
 Я до нього в думках лину,
 Золотий плету вінок...
 Хмари тихі, білопінні,
 Заквітчали неба синь;
 На землі, мов кручі, тіні...
 О, матино, вище лину!

м. Запоріжжя, 1939 -:-:-

oooooooooooooooooooooooooooo
 Не страшні нам хмар примари:
 Буде ж райдуга в полях...
 Золотий Волосожар!
 Просвіти на Київ шлях...
 ooooooooooooooooooooooooooooo

Поруч сиділа вдовиця Наталка:
 - Чорт безсоромний, ти б зовсім скинув штани і показав би все...
 - А що тут такого?! Я цілий місяць не міг одягнути штани, а ходив, як та дитина, в самій сорочці. Та вони й тепер, ці штани, в дірках, один чорт, видно грішне тіло. Навіть на вечерниці не можу ходити - засміють дівчата...
 - Ха-ха!
 - Ги-ги!
 - Воно, бачите, як кажуть, коли я мав штани, то їх і носити не міг, бо був ранений, а тепер загоїлась рана, так штанів нема. Оце вам і колгоспи...
 /Далі буде/

ПРОМІНЬ СЫТЛА В ТЕМНОМУ ЦАРСТІ

/ "Литературная Россия" надрукувала українською мовою три поезії Володимира СОСЮРИ:/

К 70-лліттю со дня рождения
В. Н. СОСЮРЫ

ПЕВЕЦ СЧАСТЬЯ НАРОДНОГО

Исполнилось 70 лет со дня рождения Владимира Николаевича Сосюры. Он был пламенным певцом революции, одним из первооткрывателей украинского поэтического материка.

Честность, гражданственная значимость, художественное совершенство были постоянными заботами поэта, с таким высоким пафосом воспевающего героические свершения нашего времени.

Надано в київському видавництві «Радянський письменник» вийшла посмертна книга лірики Володимира Сосюри «За владу Рад» («За владу Советов»), написана в останні дні життя поета.

Предлагаем вниманию наших читателей несколько поэтических миниатюр из этой книги.

Владимир СОСЮРА

Люблю України кохане небо,
Що буде, люблю, й що було.
Живи, моє серце,
живи не для себе,
Для себе ж бо ти й не жило.

Щасливі люди,
щасливих багато.
Живуть для живого живі!
Тому я й повинен
про щастя співати,
Коли навіть серце в крові.

Як я можу розбити свою мрію,
Коли мрія — не камінь, не скло.
Коли в ній всі пориви й надії,
Все, чим серце моє розцвіло...

Ти пісень моїх зоряний світе,
Бо без тебе й мене б не було,
Як же можна тебе розлюбити,
Коли серце —
не камінь, не скло.

Пролинуло років немало,
Все сніється сади, солов'ї...
Ішла ти, і рейки блищали,
І очі блищали твої.

Ні, ти не змінилась ні трохи,
Все та ж ти, все та ж, як тоді.
Мережані білі панчохи,
Смугляві литки молоді.

Ось поїзд. Тривога станційна...
Вся в сонці донецька земля,
І пальчик за вухом граційно
Волосся твоє поправля.

Запоріжжям іду,
Жовте листя в саду
До ніг осені милої пада...
А у серці моїм,
як весна, молодім
Залягла не печаль, а відрада

І.М.

СУМНІ НОТАТКИ

...За приблизними підрахунками швейцарських вчених від 3200 року перед Христом до наших часів відбулося 14.513 великих і малих воєн, під час яких загинуло 3 мільярди 640 мільйонів людей. Людство прожило в мирі лише 292 роки. Військові витрати і збитки становили величезну суму - 2.150 трильйонів швейцарських франків. Якщо перевести цю суму в золото, то золотою стрічкою завтовшки в 10 метрів і завширшки 161 кілометрів можна було б оперезати земну кулю по екватору. А коли б це золото та можна було б перетопити на...дурноту, то нею можна було б створити великий Дурний океан людства.

...За обчисленнями, що їх подає швейцарський тижневик "Der Beter", загальна сума жертв 2-ї світової війни становить убитими 14.45 мільйонів людей загинуло наслідком повітряних налетів. По концентраційних таборах загинуло 11 мільйонів людей...

...із 1.966 делегатів сімнадцятого партійного з'їзду СРСР, який відбувся в 1934 р., 1.108 були арештовані;

98 членів центрального Комітету були також арештовані. Загинули три маршали Червоної Армії, всі/всі/командири округів, два адмірали, всі командири арміями, майже всі командири дивізіями, половина командирів полків. Із 75.000 офіцерів Червоної Армії добра половина були арештовані й розстріляні сталінцями. Куди йдеш, Московіє?!

... Як подає "Гомін України"/Торонто/, в Бразилії й Аргентині "пропало без сліду коло 120 тисяч українців!" - вони...асимілювалися! "Г.У." не подає скільки "вільних українців" розплилося, мов коров'ячий кізяк, в англійському морі...В самому ж бо Торонто 33% українців записали, що їхня матірня мова - англійська. Чи не пора й нам, українцям, створити український "Квебек" чи "Альберту"? - "Будь проклята кров ледача не за Рідний Край пролита!".

... Українські поети, як сказав би Ів. Багряний, переживають на еміграції "чуждну метаморфозу". Деякі з них на всі голоси оспівують "рідний, смугастий прапор", а інші волають на всі лади про "рідну едмонтонську сторону":

Українським наснажена зором,
Саскатунами синьо-хмільна,
Гомонить океанським простором
Едмонтонська моя сторона...

...Сорок восьмі мої роковини
Я стрічаю - на рідній землі! - /Я.С., 1966/

А про Канаду:

це вам у сто літ, земляки-піонери,
За добре ім'я і за працю хвала,
Це ви прорубали в країну цю двері,
Щоб нам вона справжня вітчизна була. - /Р.В./

Ми радимо цим та іншим одописцям переїхати хоча б на Барбадос і оспівувати там жовтоблакітні прапори, бо вони ж нам такі рідніші...

...Часопис "Україсті"/Німеччина/ містить критичні нотатки Ігоря Качуровського, а в тих нотатках є такі рядки: "Із Я.Славутича - бездоганний версифікатор, школа лише, що поезія гостіє в його віршах все рідше й рідше". А про Бор.Олександрова: "...якщо Б.Олександрова треба вмістити на літературну полицю, то місце йому...десь між Рильським і Сосюрою". На нашу скромну думку, за чисто формальними ознаками його лірики, місце Б.Олександрова десь поміж П.Кізком, І.Качуровським та Абрамом Кацнельсоном.

...Коли ми якось запропонували Петрові Пупові, парафіянинові російської православної церкви, купити журнали "Нові Дні" та "Визвольний Шлях", то він, почервонівши, мов Гомулка, відповів:

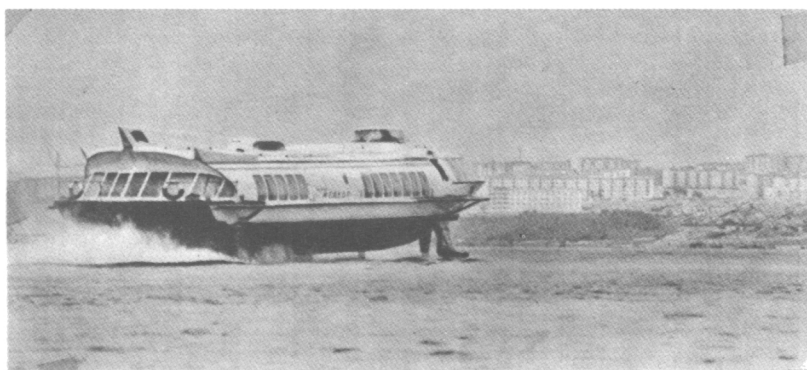
- Ми - не українці...
- А хто ж ви такі? Папуаси??!
- Ні, ми - ходи з Полтавщини!..

Радимо редакції "Нашої Батьківщини" не виливати всього бруду на українських католиків, а лишити його трохи й для "хохлів з Полтавщини". Справді бо: тисячі наддніпрянців відвідують російські православні церкви, тисячі з них передплачують чужі україножерні часописи та журнали, а "Наша Батьківщина" про це ні мур-мур... "Севеушники" та "Секевеушники", як називає їх зневажливо деяка зміновіховська "жовтоблакітна" преса, зробили і роблять корисного більше для України, ніж оті безхребетні хохли чи ренегати - погній чужих імперій.

...Пароксизм мр.Косача? - Нещодавно "Літ.Україна" надрукувала вітання від Косача: "Слава в віках Великій Жовтневій Революції!..Слава Радянській Україні!" Далі підпис: мрій КОСАЧ, Нью-Йорк. А колишні друзі м.Косача - У.Самчук, м.Шерех-Шевелюв, В.Барка, І.Костецький, В.Гайдарівський та ін. читають та й мовчать, та "мовчки чухають чуби". Мовчання - золото, але не завжди.

Ів.ДНІПРЯК

-:-:-

Дніпрова Чайка біля Запоріжжя/1968/

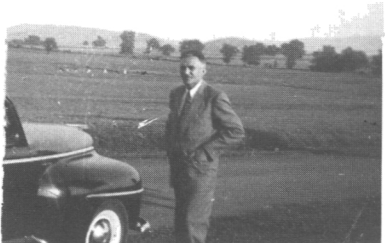
ЗАПОРІЖЖЯ

Ні, ти не знаєш добре України,
Якщо на Запоріжжі не бував,
Де небо — то від хвиль дніпрових синє,
То, наче мак, червоне від заграв;

Де на весь світ співає колосками
У січах кров'ю зрошена земля;
Де кожен дім і міст, завод і камінь
Народу силу й велич прославля;

Де сяйво з вод викреслюють турбіни,
Де в печах сталь, мов сонце, виграла...
Ні, ти не знаєш добре України,
Якщо на Запоріжжі не бував.

-:-:-

А.С.ОРЕЛ,
автор "Словника чужомовних
слів"/три томи/

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
хоч дещо є цікаве в ньому. Вважайте мене за передплатника. Гроші вишлю пізніше. Щастя
в новому році! -

...А фото Ви б, Пане Іване, могли ж у "Волосожарі" не вмішати. Тепер Вам доведеться
черговий раз довідатися, що Ви дещо не знали і т.п. Та власне я не знаю цілі й спря-
мування цього органу, тож критикувати не берусь. Наперше ж, друже, святкуйте! -

ДОРОГИЙ ПАНЕ МАНИЛО! Посилаю Вам передплату на часопис "ВОЛОСОЖАР". ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
Микола ГОРІШНИЙ -:-

ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я! Пишіть інколи мені, але тільки тоді, як, справді, маєте якусь нови-
ну/як отой вирізок з газети чи тепер "Волосожар"/...Якби фейлетон у "Новому Світі"
/треба: "Вільний Світ"- Ім/був написаний не галицькою мовою, то я міг би подумати, що
то ваша творчість...А втім, не виключене, що й тут Ви діяли на спілку з якимсь галича-
нином...А "Волосожар" заповнили навіть старими речами...Ви могли б збирати суто-лі-
тературний та мистецький матеріал. Постарайтесь! - Вас. ЧАДЛЕНКО -:-
З новим РОКОМ, ТІБЕ, ІВАНЕ! ...знаю ти хмуришся. Ти морщиш чоло за моє шире слово.
Але ж пригадай, що сказав геніальний француз Н.Буало у своїй "Поетиці":

ПРЕСФОНД

П.Кірик - 25 дол.; Ол.Кобаса - 2.00;
Ст.Підкова - 4.00; м.Басмта - 1.00;
Марія Романець - 5.00; Ів.К.-6.00;
А.Кушнір - 1.00; І.Куйдич - 1.00;
м.Білокур - 1.00; Ол.Конько - 1.00;
Д.Т-к - 2.00. Хто наступний?

Усім нашим Шановним Читачам
і Прихильникам висловлюємо на
цьому місці найсердечнішу подяку
за добровільні пожертви на ПРЕСФОНД!
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

З літературного архіву

ДО УВАГИ

"ЛІТЕРАТУРИЗУЮЧОГО СУСПІЛЬСТВА"

У Нью-Йорку відбувся 26 і 27 грудня 1964 р. "всеємігра-
ційний" з'їзд членів об'єднання українських письменників
в екзилі "СЛОВО". Ще перед цим "зльотом", одержавши відпо-
відні листи - з дружніми порадами - від Л.Полтави та А.С.
Орла, правління ОУП "ВОЛОСОЖАР" почало робити належні захо-
ди для об'єднання "Волосожару" з "Словом" - в одну укра-
їнську літературну асоціацію в екзилі...Завжди виступаючи
проти розбрату, анархії, отаманщини й "модерного" змінові-
ховства, ми вислали належні листи й заяви до президії ОУП
"Слово". В лютому 1965 р. ми нарешті одержали відповідь:
"БЕЛЬМИШАНОВИЙ ПАНЕ МАНИЛО!

Я пред"вив Вашу заяву на останньому засіданні прези-
дії Об'єднання Українських Письменників в екзилі "СЛОВО" в дні 7 лютого ц.р. Заява
Ваша була відкинена більшістю голосів/докладно один голос "за", один "стримався",
решта "проти" - всім членів управи голосувало/.

Подаючи Вам це до відома, залишаюсь з поважанням - Остап ТАРНАВСЬКИЙ, секретар".

Наші друзі й прихильники - звичайні члени ОУП "Слово" - потім виявили наступне:
Голова ОУП "СЛОВО" Гр.Костюк голосував "за", Улас Самчук "стримався", а "проти" голо-
сували: Б.Кравців, О.Тарнавський, Ор.Лаврінченко-Дивнич, Б.Бойчук, Св.Гординський та
Ів.Керницький... Контрольна комісія/М.Понеділок, Людмила Коваленко, Марія Струтинсь-
ка!/- нейтральна... Чи знаєте Ви, Бойчуки та Дивничі, проти кого Ви голосували?...Де
Ваші твори?! Чи знаєте Ви, що над Вами висить жовтоблакитний меч Святослава?

С Вищий Божий Суд... "І Ви не змисте всією вашою чорною кров'ю" Поета праведную
кров'ю!" - РЕД.

Іван МАНИЛО

МЕЧ СВЯТОСЛАВА

Меч, як і все, іржа з'їда в смітті,
Тож не тримай його у забутті;
Бери до рук, виборюй щастя-долю,
Ламай залізні ґрати й золоті.

Дніпро і Київ — наш девіз і стяг!..
За Україну, до нових звитяг
Ми підемо усі, як смерч, великі...
Меч Святослава нам освятить шлях!!

1966

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

ВП. РЕД.

І.МАНИЛО!

Щиро вітаю з почином видавати ще одну Літ.Газету.Са-
ло каші ніколи не пошкодить, - говорить українська при-
повідка. Сподіваюся, що "Волосожар" своїм змістом стоятиме
на високому ґрунті, бо провінційних видань у нас досить
і ніхто їх поважно не трактує.

Починайте! - Зосим ДОНЧУК

-:-

ВШ.ПАНЕ І.МАНИЛО!

Вже місяць валяється виготовлений Вам грошовий пере-
каз на 10 дол. та все ніколи відправити. За ті гроші
вишлю мені тритомовий СЛОВНИК п.Орла, а решту - на
пресфонд... "ВОЛОСОЖАР" отримав мініатюрний розміром,
Гроші вишлю пізніше. Щастя

Ст.ПІДКОВА

-:-

Вас.ГАЙДАРІВСЬКИЙ

-:-

Микола ГОРІШНИЙ

-:-

З-між друзів широкі ви порадики візьміть,
Щоб він критикував по правді всі писання.
І гудив помилки одверто й без вагання:
Належить горлошів усіх тоді зрєктися.
Але ж облесника, поете, бережися.
У вічі хвалить він, а висміяти радий...
Нам треба не хвали, а доброї поради!

Бувай здоровий та веселися! - М.ЦЕРБАК -:-
Взаємно вітаю Вас, Пане Іване, та Вашу Дружину
з Новим Роком і з Різдом Христовим, бажаю твор-
чих успіхів й бізнесового розквіту. Дякую за
Літературну Газету "Волосожар" - Ан.ГАЛАН

-:-:-

...навіть верблюд зача-
рований новими віршами
Ігоря Шанковського/1965/
.....

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Літературну газету "ВОЛОСОЖАР" ми вислаємо й
будемо вислати всім слов'янській інтелігенції.
Замовлення та гроші/передплата, на пресфонд, за
книжки - чеком, готівкою, моні-ордером/висилайте
на адресу Об'єднання Українських Письменників
в екзилі "ВОЛОСОЖАР":

WOLOSOWAR

P.O.Box 472

Vineland, N. J. 08360, USA

